SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

V. No. 17. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 28, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 28-го СІЧНЯ 1988 Ч. 17. РІК XCV.

Пам'ятайте про Україну!

бек вітатиме учасників концерту в Лінкольн Центрі

Джерзі Сиҭі, Н. Дж. — Алекс Требек, господар популярної програми „Джепарді" телевізійної мережі Ей-Бі-Сі, вітатиме гостей і учасників великого концерту української релігійної музики, з нагоди ювілею Тисячоліття Хриситянства в Україні, в неділю, 14-го лютого ц.р. в Ейвері Фішер Голл Лінкольн Центру в Ню Йорку.

А. Требек

А. Требек, уродженець Канади, є українського роду по стороні батька, що він постійно підкреслює. Він буде майстром церемоній на короткому прийнятті після концерту в Лінкольн Центрі. Він вже раніше погодився бути майстром церемоній на концертах Тисячоліття в Піттсбурґу і Клівленді.

З Лінкольн Центру повідомляють, що 45 дол. і 75 дол. квитки вже випродані, а залишились ще 125 дол. і 100 дол. квитки, як також 250 дол., які включають прийняття з шампанським.

В Англії нормалізується церковне життя

Дітройт (УПСО). — В Екзархаті УКЦеркви у Великій Британії вже зроблено перші кроки в напрямі повороту до нормального церковного життя після резигнації Єпископа Августина Горняка при кінці вересня 1987 року.

Як відомо, коло 10 років тому більшість мирян УКЦеркви у Великій Британії відійшла від церкви під юрисдикцію єпископа Горняка. Від того часу їхніми душпастирями були уповноважені Патріярхом Йосифом Сліпим, зокрема о. мітрат Микола Матичак і о. Йосиф Лещешин, які до останнього часу обслуговували приблизно 40 місцевостей.

Тимчасовим Апостольським адміністратором Екзархату Великої Британії на місце Єпископа Горняка був назначений Владика Михаїл Гренчишин, який є Єкзархом у Франції.

В листопаді 1987 року Владика Гринчишин прибув на один тиждень до Лондону. В тому часу Владика узгіднив з о. Матичаком і о. Лещишином, що до кінця року вони будуть продовжувати відправляти Богослуження за дотеперішнім порядком, а від нового року пічнеться поворот до нормального церковного життя в екзархаті. Вийняток зроблено лише щодо Лондону, де о. Лищишин перестав відправляти Богослуження 22-го листопада, коли відбулася Архиєрейська Свята Літургія, і з того часу миряни назагал повертаються до катедри.

При кінці грудня Владика Гринчишин знову прибув до Лондону. У четвер, 31-го грудня, відбулася священича конференція вже з участю о. мітрата М. Матичака і о. Й. Лещишина, які увійшли в юрисдикцію екзархату. На конференції також узгіднено деякі невеликі зміни в обсадженні парафій іншими священиками. Отже з початком року почався процес нормалізації церковного життя в екзархаті. Цей процес напевно не пройде легко, хоч є сподівання, що ще будуть зроблені додаткові зміни, які будуть сприяти поворотові до нормального стану.

Представники Українського Патріярхального Об'єднання зустрічаються з Владикою Гринчишином, щоби інформувати його про турботи мирян, а Президія УПСО постійно закликає мирян співпрацювати з Владикою і допомогти щоб чим скоріше були усунені роздори, які досі існували в екзархаті УКЦеркви на терені Великої Британії.

В Томс Рівер повівав український прапор

Томс Рівер (М.І.). — Сімдесяту річницю проголошення самостійности української держави 22-го січня 1918 року відсвятковано піднесенням національних прапорів на урядових будинках адміністрації міст Томс Рівер і Довер. Цю історичну дату попередили рішення урядів повіту Овшен та Доверу. Ця формальність, це державний правопорядок.

В день 22-го січня, о год. 10-ій вранці відбулося піднесення українського національного прапора біля адміністрації будинку в Томс Рівер, та о год. 11-ій біля будинку адміністрації Доверу. В тому часі офіційні репрезентанти виголосили промови. Цього року говорили: Джан Бартллетт, директор Фріголдерс, заступник мейора Дан Ганс і посадник Джан Лайгбоді. Всі вони в їхніх промовах бажали українському народові свободи і справедливости, завершеної самостійною державою.

Від Українського Клюбу промовляли голова Джан Бортник і Михайло Ільків. Український Клюб в Томс Рівер нараховує понад 200 членів.

Центр в Дітройті уділяє дотації студентам і організаціям

Дітройт. — Українсько-Американський Центр Метрополітального Дітройту відзначує в цьому році 73 роки корисної, суспільної праці.

Фундація Українсько — Американського Центру, яка являється його клітиною, оголошує другий річний розподіл студентських стипендій та фінансових дотацій для організацій.

Фундація була установлена для заохоти молодих і талановитих українців, які потребують фінансової допомоги, продовжувати вищі студії. Фундація підтримує також ті організації, ціллю яких є наукова і культурна праця.

Цього року фундація призначує на ту ціль 5,000 дол. Дирекція фундації буде брати під увагу тільки ті подання, де буде виявлена дійсна потреба фінансової допомоги і тільки для мешканців чи організацій із стейту Мишиґен.

Прохання можна вносити до 11-го червня ц.р.. Аплікації й додаткові інформації можна отримати, звертаючись на адресу: American Center Foundation, 39182 Aynesley Dr., Mt. Clemens, Mich. 48044, tel. (313) 286-6490 або (313) 366-1580.

УНСОЮЗ ПОЖЕРТВУВАВ 150,000 ДОЛЯРІВ НА ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ

СТАВ ФУНДАТОРОМ ПЕРШОГО ТОМУ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНСЬКОГО ХРИСТИЯНСТВА

Джерзі Сити, Н. Дж. — Український Народний Союз, який враз з його виданнями, щоденником „Свободою" і англомовним „Українським Тижневиком", від перших початків всеціло підтримував і підтримує встановлення і працю трьох катедр українознавства в Гарвардському університеті і працю УНІГУ, пожертвував тепер 150,000 дол. на Гарвардський Проєкт і тим самим став фундатором першого із трьох томів англомовної енциклопедії українського християнства, які вийдуть в рамках згаданого проєкту.

Під час передачі пожертви-чека на Гарвардський Проєкт в Головній Канцелярії УНСОюзу (зліва): Д. Кордуба, В. Ворох, І.Хамуляк, Б. Робак, С. Ворох, О. Пріцак, І.Флис, У.Дячук, В. Баранецький, Я. Пастушенко, М. Лабунька і В. Калинович.

Про це повідомив членів Комітету Гарвардського Проєкту головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис тут в Головній Канцелярії УНСоюзу у п'ятницю, 15-го січня ц.р., під час відвідин згаданої делегації і її прийняття малою Екзекутивою УНСоюзу.

Як уже інформовано, минулого літа Комітет Гарвардського Проєкту звернувся з таким проханням до Головного Уряду під час його річних нарад. Вислухавши тоді подробиці пляну видань в рамках Гарвардського Проєкту, що його реферували проф. д-р Омелян Пріцак і голова Комітету Гарвардського Проєкту д-р Степан Ворох, Головний Уряд рекомендував Екзекутиві позитивно розглянути цю справу, що й Екзекутива зробила на своїх кінцеворічних нарадах 30-го грудня 1987 року, рішивши уфундувати видання першого із трьох запланованих томів енциклопедії українського християнства.

Після проголошення пожертви д-ром Флисом, головний касир Уляна Дячук передала д-рові С. Ворохові і касирові мгрові Володимирові Баранецькому першого із трьох 50,000 дол. чеків, висловивши теж підтримку і побажання успіхів у завершенні цього важливого і далекойдучого проєкту.

Проф. Пріцак зложив подяку УНСоюзові (див. його слово на ст. 2 цього числа), а відтак теж д-р С.Ворох зложив подяку від комітету, висловлюючи при тому надію, що вслід за УНСоюзом підуть інші українські братські і фінансові установи та стануть співспонзорами цього тритомового видання дорогою ширення правди про Україну і „закріплення за нами того, що наше".

„Своєю черговою пожертвою на українську ціль УНСоюз ще раз підтвердив, що він є не тільки найстаршо і найбільш щедрою, коли йдеться про українські почини великого маштабу", — закінчив зустріч такими словами д-р С. Ворох.

У СВІТІ

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ УРЯД прем'єр-міністра Їцака Шаміра занепокоєний негативною реакцією американського жидівства, зокрема багатьох жидівських організацій, які надіслали на адресу президента Хаїма Герцоґа телеграми з вимогою, щоб він вплинув на урядові чинники і закликав їх до привернення поміркованої політики у відношенні до арабського населення. Конгреґація американських жидів не погоджується з політикою міністра оборони Їцака Рабіна, який наказав армії менше вживати гострі набої а більше сльозоточивий газ, гумові і дерев'яні палиці, якими вони почали ламати кости палестинцям леґально з дозволу самого міністра. З цього приводу деякі керівники жидівських організацій в світі, а також колишній співредактор газети „Ню Йорк Таймс" А.М.Розентол, домагаються резиґнації Рабіна з посту міністра оборони і започаткування нової ери у відносинах прийнаймні з тими палестинцями, які визнають право Ізраїля на існування.

НЕВІДОМІ ТЕРОРИСТИ, правдоподібно торгівці кокаїною на велику скалю, наказали своїм підвалдним захопити в полон генерального прокуратора Колюмбії Карльоса Гойоса. Терористи зупинили в дорозі на летовище автомобіль у якому їхав генеральний прокуратор. З двох джіпів військового типу вискочило кілька терористів, які відкрили вогонь з автоматичної зброї і вбили на місці двох охоронників прокуратора, а його самого, пересадили до джіпа, а відтак вбили на недалекій фармі. Минулого тижня при дуже загадкових обставинах був захоплений таким способом син колишнього президента Колюмбії Борреро Пастрани, 34-річний адвокат і журналіст Андрес Пастрана.

КОРЕСПОНДЕНТИ АКРЕДИТОВАНІ в арабських країнах, зокрема в Єгипті, Сирії і Йорданії повідомляють, що правдоподібно ініціятиву для полагодження конфлікту між Ізраїлем і палестинцями на окупованих землях перебрав на себе президент Єгипту Госні Мубарак, який покищо заапелював до обидвох сторін припинити побиття і заколоти та встановити свого роду перемир'я з передумовою, що Ізраїль погодиться на започткування переговорів для полагодження цієї справи. Але, не зважаючи на посередництво Мубарака й ініціятиву багатьох інших політиків на Близькому Сході, прем'єр-міністер Ізраїля Їцак Шамір категорично відкидає всякі переговори з палестинцями і ідею скликання міжнародної конференції, яка напевно домагатиметься створення окремої держави для палестинців, а його уряд не готовий віддати ані одної милі теперішньої території. Про неґативне становище Шаміра широко писали єгипетські і сирійські газети, натякаючи на можливість поширення воєнного конфлікту в недалекому майбутньому.

ІРАН ОБІЦЯЄ ЗАХІДНІМ державам, що він накаже звільнити усіх закладників, які перебувають в руках проіранських терористів в Ливані, як тільки закінчиться війна з Іраком, — заявив речник іранського уряду під час розмови з представником міністерства закордонних справ Ливану Фаудом Турком. При тому він підкреслив, що захоплення закладників це прямий вислід ірано-іракського воєнного конфлікту і після закінчення війни не буде жадних причин тримати закладників.

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ДЕЯКІ зміни, в Совєтському Союзі продовжують переслідувати кримських татарів, які, домагаючись права повороту на свої родинні землі, влаштовують в різних містах СССР, включно з Москвою і Ленінґрадом, демонстрації. Влаштовані ними у трьох містах Узбекістану маніфестації міліція і агенти КҐБ розігнали, а ініціяторів заарештували і прокуратура обвинуватила їх у нелегальній діяльності та антисовєтській аґітації й пропаганді. Нюйоркська правозахисна організація, яка розпоряджає докладними інформаціями про діяльність татарської меншости в СССР повідомила кореспондентів, що в другій фазі демонстрацій брало участь більше число кримських татарів. Дуже часто це число досягало 3,000 осіб й більше.

В АМЕРИЦІ

З ОГЛЯДУ НА ПОЛІТИКУ Ізраїля у справі полагодження заворушень на окупованих теренах Гази і Західнього берега ріки Йордану, американські жиди починають турбуватися, однак публічно свого невдоволення не висловлюють. Після протестів американського Уряду та Ради Безпеки ООН, міністер оборони Ізраїля Їцак Рабін дав наказ не вживати смертоносної зброї, але застосовувати „силу, владу та побиття", в результаті покалічення та поламані кості. Не зважаючи на це, тільки поодинокі голоси з американського жидівського світу виступають проти цієї поведінки ізраїльського війська, між ними рабин Александер Шіндлер, президент об'єднання американсько гебрейських конгреґацій, та посадник міста Ню Йорку Едвард Кач.

ВИСОКІ УРЯДОВЦІ ФБІ заявили у Вашінґтоні, що генеральний прокуратор Колюмбії Карльос Гойос, якого вбито, був одним з найближчих співробітників у колюмбійському уряді в зусиллях припинення нелегального перевозу наркотиків з Колюмбії до ЗСА. Це ще раз вказує на те, що Колюмбія є на ласці торгівців наркотиками і уряд не має можливостей цьому запобігти.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ суд продовжив дату полагодження справи власника нюйорської щоденної газети „Ню Йорк Пост" Руперта Мирдока ще перед тим, заки президент Роналд Реґен у своїй річній промові до народу заявив, що він підтримує тих, які оспорюють закон про заборону співвласництва газети і телевізійної мережі. Цей закон обмежує теж право Федеральної комунікаційної комісії рішати про звільнення чи радше відсунення всяких правил, що загрожують свободам Першої Поправки „Американської Конституції".

БІЛИЙ ДІМ МОЖЕ підтримати пропозицію, яка дозволила б батькам закладати навчальні конта для своїх дітей з податковими улегшеннями. Запропонований плян „ІЕА'с" дозволяв би батькам відкладати гроші на оплату студій, а зростаючі відсотки на цих контах були б звільнені з оподаткування. Віцепрезидент Джордж Буш сильно пропагує цей плян, одначе президент Реґен ще не рішився чи його підтримати, бо це могло б коштувати скарбницю ЗСА біля одного більйона дол. річно.

ЩЕ ОДИН ЧЛЕН З УРЯДОВОГО „тіму" президента Роналда Реґена задумує відходити та шукати кращої долі у приватному секторі, а це директор бюджету Джеймс Міллер. Відсунений від переговорів після жовтневої кризи біржі у своєму орігченні він говорить, що його зобов'язання супроти Президента закінчаться з хвилиною, як бюджет подадуть до одобрення Коґресові в лютому ц.р. Міллер заявляє, що причиною його відходу є фінансові родинні труднощі, спричинені його довголітньою державною працею.

У ВАШІНҐТОНІ СЕНАТСЬКА комісія закордонних зв'язків розпочала переслухання у справі одобрення підписаного в грудні договору про роззброєння між ЗСА і Совєтським Союзом. Одним з перших, що зізнавав, був державний секретар Джордж Шулц, який заявив, що цей договір, який елімінує нуклеарні ракети середнього та близького віддалень зміцнить безпечність Америки та її союзників, підвищить міжнародну стабільність і розпічне нову еру в перевірці озброєння. При тому він кількакратно підкреслив, що цей договір є результатом твердих постанов і витривалости при кожночасаних переговорах з Совєтським Союзом.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ в інтерв'ю кореспондентові телевізійної мережі Сі-Бі-Ес Денові Резерові мав гостру виміну не тільки думок, але й слів, обвинувачуючи мережу в фальсифікації мети цього інтерв'ю, яке мало представити його політичний профіль, а Резер поставив питання про іранську аферу.

ЛЮТИЙ-БЕРЕЗЕНЬ — ЗБІРКА УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСЬКОГО ФОНДУ

Достойні Громадяни — Українці в ЗСА!

За нами ще один рік нашої праці і великої допомоги від вас, завдяки якій ми могли виконати намічені і доручені нам завдання, зокрема наші фінансові зобов'язання до СКВУ, що виносили 46,000 дол. річно. Ми виконали їх повністю, навіть з надплатою. Ці зобов'язання цього року збільшені до 52,000 дол.річно.

Ми вступили у новий особливий рік, знаменний двома епохальними подіями в історії України і нашого народу. Цього року 22-го січня ми відзначили 70-ті роковини проголошення державности України та 69-ті роковини проголошення соборности українських земель. Цьогорічні святкування цих державних актів проходили в дусі святкувань великого ювілею 1000-ліття Християнства, яке завершилося в Україні 988 року. Це найбільша релігійно-церковна і політично-державна подія в історії Руси-України, що її провів найбільший у нашій історії державний муж, володар Руси-України св. Володимир Великий.

У зв'язку із загрозливою ситуацією наступу большевицької Москви проти українського народу та всіх інших поневолених народів, як і всього вільного світу, перед УАКРадою щораз то ширші обов'язки і завдання. Вони вимагають посиленої допомоги та співпраці усієї української громади.

Як і в минулому так і в майбутньому будемо вести та підтримувати такі акції, які найбільш корисні для нашої справи. До таких зараховуємо підтримку Конґресової комісії у Вашінґтоні, яка прослідкує причини і наслідки Великого голоду в Україні в 1932-33 роках, поміч новоприбулим правозахисникам, оборону українського імени проти знеславлювання, працю департаменту чужих мов, зокрема української в Нюйоркському університеті, вдержування зв'язків з урядовими чинниками та не-державними (етнічними) організаціями. Будемо підтримувати такі акції державної політики, що йтимуть на користь поневолених большевиками народів, передусім України, та всякі інші акції, що вимагатимуть інтервенції нашої, як централі і репрезентації українців в ЗСА.

Щоб уможливити УАКРаді вив'язуватися й надалі із тих завдань і їх здійснювати, а також фінансових зобов'язань супроти СКВУ, Екзекутива УАКРади, дякуючи усім жертводавцям за підтримку в минулому, звертається з проханням до громадянства продовжувати встановлений чотири роки тому УГФонд для покриття бюджету і видатків, зв'язаних із її діяльністю.

Річні вкладки до фонду такі: 250 дол. від крайових організацій, 50 дол. від їх відділів, 25 дол. від осіб, що заробітково працюють, 15 від пенсіонерів, 5 від студентів.

Якщо ви висилаєте вплату до СКВУ безпосередньо просимо подати, що ви член або прихильник УАКРади. В противному випадку без такої замітки, секретарі автоматично ділять вплати на половину між УАКР і УККА. Також просимо в міру можливостей не обмежуватися до цих мінімальних сум. Чеки просимо виставляти на: Ukrainian American Coordination Council, 142 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

(Закінчення на стор. 3)

Д. Ортеґа надіслав листа президентові Р. Реґенові

Вашінгтон. — Американські газети повідомили, що у п'ятницю увечорі, 22-го січня, канцелярія Державного департаменту одержала особистого листа лідера сандіністської хунти Данієля Ортеґи, адресованого президентові ЗСА Роналдові Реґенові.

Ні нікараґуанський уряд, ні Адміністрація президента Р. Реґена покищо не повідомили про зміст листа, однак кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Джоел Брінклі наводить деякі уривки з цього документу, одержані від неназваного державного службовця.

„Пане Президенте, — пише Ортеґа, — надто багато людей уже загинуло. Якщо ви вважатимете можливим припинити неефективну політику тиску, ви побачите реальні кроки на шляху демократизації в Нікараґуа. Я вважаю можливим не лише співіснування наших держав, але і дружні відносини і співробітництво. І я особисто, і очолюваний мною уряд щиро бажають цього. Пане Президенте, дозвольте мені з глибокою пошаною нагадати, що торжество демократії було і залишається метою нашої революції. Повна демократизація передбачає проведення місцевих і крайових виборів. Розуміється, демократичний процес передбачає повагу до підсумків цих виборів і передачу влади опозиції, якщо такою буде воля народу".

Заступник державного секретаря Елліот Ейбрамс сказав, що лист Ортеґи уважно студіюється.

Багато сандіністських чинників не приховують, що лист Ортеґи, який носить напівофіційний характер, є частиною загальної стратегії нікараґуанської хунти, мета якої — спонукати американський Конґрес припинити допомогу борцям за свободу.

„Розуміється, ми хочемо припинення допомоги 'контрас', — сказав міністер закордонних справ Нікараґуа Міґель д'Еското Брокман. — Цього хочуть всі президенти центральноамериканських країн. Що тут поганого?"

Дж. Брінклі вважає цілком характерним, що зразу ж після того, як лист Ортеґи з обіцянкою відмовитися від влади на випадок поразки у виборах був відправлений у Вашінгтон, інший член правлячої хунти Баярдо Арсе, виступаючи на багатолюдних зборах у Манаґуа, заявив, що „сандіністи ніколи і ні при яких умовах влади не уступлять". За його словами, саме сандіністи репрезентують інтереси нікараґуанського народу і відмова від влади йшла б врозріз з волею цього народу.

ЗУСТРІЧ З ПОЛІТВ'ЯЗНЕМ

Ню Йорк. — Тут в неділю 31-го січня ц.р., в приміщеннях Наукового Товариства ім. Шевченка, при 63 4-та аве., о год. 2-ій по полудні відбудеться зустріч з Михайлом Хейфецом, колишнім політв'язнем в СССР, автором книжки „Українські силюети", яку влаштовує Видавництво „Сучасність".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year* — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to

Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перетягання струни

Від дня проголошення Декларації Емансипації за Абрагама Лінкольна 1-го січня 1863 року минуло 120 років, але расове зрівняння пішло від того часу стомилевими кроками і ця формальна дата скасування різниці між кольорами людської шкіри належить уже до ген далекої минувшини. Говорити нині про існування расової ненависти в Америці, коли дорадником Президента у справах Крайової безпеки є чорний генерал, — коли амбасадором ЗСА в Об'єднаних Націях був чорний, — коли чорний проповідник кандидував і знову кандидує на пост президента, — коли в цілому ряді великих і малих міст Америки посадниками є чорні, а недавня несподівана смерть чорного посадника Чикаґо вкрила те велике місто жалобою, — говорити про расизм у цих теперішніх дійсних умовинах, просто смішно. Найкращим, мабуть, доказом, як в американських родинах нема мови про расизм є образ на грищах біля всіх американських публічних шкіл: діти і молодь не визнають ніякої різниці, коли йдеться про кольор шкіри, бавляться і приятелюють одні з одними, як рівні з рівними.

А проте, в останніх тижнях у Ню Йорку, цій метрополії світу, сталися події, які наче відродили цю расовість, яка вже загинула була. В частині Говард Біч у Бруклині, одній з п'ятьох дільниць Ню Йорку, група білих підлітків вийшла ніччю з ресторану і побачивши недалеко кількох чорних кинулась туди з палицями. На нещастя, один з утікаючих чорних попав під авто і загинув. Усіх отих білих напасників віднайшли, арештували і всіх, за вийнятком одного, засудили. Але чорна громада в Ню Йорку почувалася покривдженою. Незалежно від того епізоду були й інші. У такому муравлищі, яким є 10-ти мільйоновий Ню Йорк, не диво, що трапляються, мусять траплятися різні випадки. Група чорних зустрілася на вулиці з групою жидів. Почали обкидуватись снігом, від снігових куль перейшло до каменюк і палиць. Поліція розділила запальчивих бойовиків, найбільш притому потерпіли миротворні поліціянти. Все ж в офіційному комунікаті ствердженo, що ніхто не згинув, ніхто не був важко ранений і нікого не арештували.

Цього роду епізоди у такій велетенській мішанині рас і національностей, як Ню Йорк — річ нормальна і неминуча. Але замість злегковажити ці випадки і перейти над ними до денного порядку, по обох сторонах є фанатично настроєні одиниці, які ці події роздувають і створюють проблему, якої насправді не було. Злість деяких чорних провідників звернулася проти посадника Ню Йорку Едварда Кача, родом жида, який ніби толерує протимуринський расизм. Багатотисячна юрба чорних демонструвала перед Міською радою. На вічу чорних криками і вигуками не допустили до слова згаданого посадника.

Проти такого фанатизму чорних одиниць виступив комішенер поліції Бенджаамін Вард, сам — чорний. Це було зручне і розумне рішення посадника Кача, коли він на пост директора поліції призначив чорного, бо він знав, як і про це знають всі американські люди, що між чорними є найвищий відсоток неграмотних, є найбільший відсоток бідних і безробітних, але й найвищий відсоток порушників закону та вандалів, які зруйнували цілу одну частину Ню Йорку, Південний Бронкс. Вард заявив: „Чорні активісти розпалюють вогонь расової ненависти". І він має стовідсоткову рацію. Тільки вона стосується не лише до чорних, які самі відроджують завмерлий і неіснуючий расизм, але й до жидів, — однаково американських громадян, як і державницького проводу в Ізраїлі. Їхня поведінка сприяє народженню і зростові антисемітизму. Не можна воювати з усіма: з арабським світом, із власними громадянами арабського роду, з українцями, з кожним, хто тільки висловиться критично про войовничий націоналізм партії Лікуд, яка тепер пра владі в Ізраїлі. Жидівський мільйонер з Америки Гаммер постачає совєтські фальшивки на процес проти Івана Дем'янюка. Ізраїльська поліція стріляє до палестинських демонстрантів. Це методи, які типові перетяганню струни. Тим часом „абв" політичної науки забороняє це робити. Большевицька імперія перетягла струну, перетягають її всі так звані „активісти", які сліпі, бо ненависть їх засліплює. Перетягання струни провокує реакцію, яка [illegible] вдаряє по тих короткозорих фанатиках.

Анна Білик

ПЕРЕБУДОВА І ПРОПАҐАНДА

Минулого місяця пропаґандивна газета „Вісті з України", що її видають у Києві для українців, які живуть у вільному світі, опублікувала інтерв'ю Навальної з поетом Дмитром Павличком. Назва інтерв'ю цілком в дусі сьогоднішньої моди — „Перебудова — це духове збагачення суспільства". Інтерв'ю саме по собі не відрізняється від трафаретних інтерв'ю, відомих із совєтських газет — перемога жовтня, мудре керівництво партії, успішне будівництво соціялізму і тому подібне. Та все ж у цьому інтерв'ю зустрічаємо і новий вираз, перебраний від генерального секретаря ЦК КПСС Михаїла Ґорбачова — „революційна перебудова радянського суспільства".

На запитання: „Як ви ставитесь до процесу перебудови, оновлення нашого життя?" Дмитро Павличко, після виразу схвалення перебудови, додав: „Я вважаю, що саме тому, що були в нас люди, які сповідували почуття справедливості, правди, що була в нас література, яка писала про це у застійні роки, саме тому ми прийшли сьогодні до перебудови. Вона була підготовлена усією попередньою історією і в цій історії активний голос подавала наша література, мистецтво". Як приклад такого „активного голосу" Павличко наводить роман „Собор" Олеся Гончара, який 20 років тому був засуджений у совєтській пресі, а сам автор змушений був зазнати й вислухати не одних прикрих слів і дій від людей, які сьогодні говорять про перебудову. Роман „Собор" вийшов друком на Заході ще двадцять років тому і добре відомий читачам української еміґрації, але в Україні і за так званої „перебудови" читачі не мають змоги самі його читати.

Звичайно, газета „Вісті з України" призначена для української еміґрації, то ж вона й намагається використати „перебудову" для пропаґанди. Тому Павличко так відважно говорить про виховну ролю романа „Собор" та про важливу ролю письменника в совєтському суспільстві.

Можна не сумніватися в тому, що Дмитро Павличко добре знає не тільки ролю, але й долю десяток українських письменників, які поплатились за передчасну „гласність" і „перебудову" життям в концентраційних таборах Мордовії, Якутії та інших місць холодного Сибіру. Ще дуже свіжі в пам'яті сумні долі літераторів Стуса, Тихого, Марченка, щоб Павличко про це не знав. Павличкові, певно, добре відомо, що за останніх післясталінських 25 років сотні українських письменників, культурних і релігійних діячів усунено не лише з українського культурного життя, але й заслано поза межі України. Поет Павличко в своєму інтерв'ю не сказав, про яке це „духове збагачення йдеться", коли в Україні „владу імущі" далі переслідують українське слово й українських культурних діячів, про що свідчать напади в „Радянській Україні", „Вечірньому Києві" та інших на письменника Сергія Плачинду, на редакторів „Українського Вісника" Чорновола і Гориня, на Український культурологічний клюб (про деякі з них „Свобода" писала ще в грудні м. року).

Напад на українських культурних діячів свідчить не про „духове збагачення", а про духову вбогість сьогоднішніх партійних керівників в Україні. Напади й паплюження чесних українських громадських діячів є свідченням того, що „перебудова" і „гласність" — це лише слова на експорт, що й „Вісті з України" старається зробити. Та все ж Дмитро Павличко у своєму інтерв'ю висловив і думку, з якою можна цілковито погодитись, а саме: „Якщо людина не шанує свого минулого — вона не може оцінити свого сучасного". На жаль, українська совєтська дійсність свідчить про те, що Павличко хоч і пробує її оцінювати, але, видно, що її не знає. А шкода, бо й читачам „Вістей з України" вже добре відомо, де правда, а де пропаґанда, бож „перебудову" потрібно починати з тих, які про неї говорять.

Н. Н.

ДЕЩО ПРО КОНЦЕРТИ У ВАШІНҐТОНІ

II.

В одному інтерв'ю композитор так сказав яро свою роботу над оперою „Ярослав Мудрий": „Кожний народ, котрий вміє цінувати свої здобутки, повинен добре знати свою історію; це й спонукало мене звернутися до часів Київської Русі... Постать Ярослава Мудрого, об'єднувача Русі, який так багато зробив для її зміцнення, освіти, благоустрою, для піднесення її величі в Европі — володаря, котрий зумів сягнути вершини політичної зрілости, належить до найвизначніших у вітчизняній історії. Народи називали своїх правителів по-різному: великими, хоробрими, непереможними... Наш народ назвав Великим князя Володимира, хрестителя Київської Русі, а Ярослава наш народ назвав „Мудрим".

Згідно з текстами творів концерт задокументує „хто ми є, і чиї ми діти"... Повертаючись в давнину історії часів Ярослава Мудрого, наводячи думку „Ось де люди, наша слава, слава України", устами Ярослава (у тексті опери) говориться: „Ось тут на полі бою Київ новий я построю — як краса століть". А народ відповідає: „Ось тут, на полі бою Київ новий ми построїм, як краса століть!"

Наше українське послання тисячоліття винесемо творами й інтерпретаціями українського репертуару і високоякісним виконанням запрошених сил: повна симфонічна оркестра (104-112 інструментів), національний хор „Україна" (250-280 співаків), заслужені солісти — Бабак, Чаплинський і Шкафаровський, обидва диригенти — брати Павло й Михайло Длябоги, колективи танцювального ансамблю „Україна" та Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка. Для того Крайовий Комітет Тисячоліття Християнства в Україні закликає українське громадянство діяспори взяти масову участь у всіх запланованих на жовтень 1988 року імпрезах у Вашінґтоні. Комітет не має на меті самої присутности народу на вулицях Вашінґтону, але ширшу й морально об'єднуючу всіх нас імпрезу, в якій кожний має бути духовим учасником. Усі ми маємо стати учасниками довгого історичного процесу від моменту охрищення наших предків в рамках Київської Русі Володимиром Великим, через могутність, силу й авторитет держави за Ярослава Мудрого, виявлених в розквіті культури, освіти, церковної архітектури, торговельних контактів зі світом та родинним посвяченням через доньок Ярослава з тодішніми королівськими дворами, — а передусім державної руської сили, дружинники якої стояли на сторожі Европи з оголеними мечами. Картини переможних боїв, сили і слави Ярослава і київської держави, передані могутніми хорами й оркестрою на фоні дзвонів київської св. Софії дозволять усім слухачам стати у цьому чужому світі одною національною силою і виявити йому всю славу нашої історії. Наш вашінґтонський концерт стане рідкісною (бо тисячолітною) подією, і буде, як писав колись патріярх української музики С. Людкевич, „прикладом органічного злиття поезії і музики, в якому два народних корифеї подали один одному руки".

Концерт, який би він патріотичний не був — не є самоціллю; але серед акцій політичної, суспільної, релігійної чи наукової натури він буде цією зрозумілою культурному світові силою, що понесе вище і ширше наші народні інтереси. (А це тим більше, що в Україні цих творів ніхто не почує). Декілька років тому, коли українська діяспора ставила на карту світу справу штучного ґеноцидного голоду на Україні — величавий концерт відіграв свою ролю. Там була гармонія політичного і культурного послання, і це світ прийняв. П'ять стоячих овацій виконавцям у Кеннеді Центрі були не тільки зовнішнім захопленням вокальним мистецтвом, але й маніфестацією духової одности слухачів у нашій культурі, історії і національному призначенні, виявленої численними сльозами, що слушно підхопила столична преса. Нагода тисячоліття не сміє змарнуватися, тим більше, коли ідею нашого тисячоліття перехоплюють ворожі нам сили, і коли Київ не може говорити власною мовою.

Українська діяспора, так як й інші державні і недержавні народи, має зберегти і збудувати свою національну силу на вартісних, традиційних і національних основах, — на історичних подіях вікового значення. Така нагода, відзначити подію, що стала початком всього нашого суспільного існування, тепер приходить. Приготуймося до неї гідно. Читаймо стосовну літературу і слідкуймо, що діється в світі і в Україні. Готуймося до масового здвигу в Вашінґтоні в жовтні 1988 року.

Квитки на всі три концерти передбачаються в цінах поміж 15-20 і 30 долярів.

Отже, готуймося всі до Вашінґтону. За дальшими подробицями слідкуймо в українській пресі.

Омелян Пріцак

ХТО Ж ЯК НЕ МИ?

Коли літом минулого року Управа Комітету Гарвардського Проєкту Українського Тисячоліття відвідала засідаючий на Союзівці Головний Уряд Українського Народного Союзу, його головний предсідник д-р Іван Флис, одним, але типічним для тої ділової людини, реченням зареагував на пропозицію перейняти патронат першого тому тритомної енциклопедії українського християнства: „Якщо ми того не візьмемо на себе, хто ж це зробить? Хто ж як не ми?"

Сьогодні ми є свідками здійснення того гідного наміру: Український Народний Союз, найстарша українська організація, призначила передати названому комітетові 150,000 долярів потрібних для здійснення одної важної клітини Гарвардського Проєкту. Нам дуже потрібна фахово і безсторонно опрацьована історія українського християнства. Якраз Тисячолітня річниця показує, як актуальним є потреба раз на завжди вияснити причини наших церковних роздорів, що власне під оцю ювілейну пору виявляють дуже яскраво свої незагоєні рани, і замість поєднати і з'єднати усе українське громадянство в ім'я першого свого Тисячоліття — роз'ятрюють ці рани і сиплять на них сіль. Тут провід УНС зрозумів основну потребу українства під цю пору — і своєю пожертвою уможливлює реалізацію великого діла.

Підготовча праця над створенням наукової неконфесійної історії українського християнства почалася два роки тому. Постепенно сформувалася група українських і неукраїнських фахівців (понад 20), які у червні минулого року зустрілися в Гамилтонському університеті (Онтаріо) і на двох дискусійних засіданнях обговорили та устійнили методологічні та практичні проблеми, зв'язані з написанням твору.

Серед вчених, які беруть участь у написанні історії українського християнства вистарчить назвати такі імена: українські вчені — О. Баран (Манітобський університет), Б. Боцюрків (Карлтон університет), Б. Будурович (Торонто), І. П. Гімка (Альбертський університет), Р. Єренюк (Манітобський університет), З. Когут (Конгресова бібліотека), М. Лабунька (Ла Салл універистет), В. Ленцик (Стемфорд), В. Маркусь (Лойола університет), о. І. Патрило (Рим), Я. Пеленський (університет Айови), О. Пріцак (Гарвард), с. Софія Сеник (Рим), Ф. Сисин (Гарвард), І. Шевченко (Гарвард). Серед не-українців варта назвати: Дж. Вілямс (Гарвард), Л. Вулф (Бостонський університет), М. Ґедройц (Оксфорд), Є. Клочовський (Люблин), о. Й. Маха (Рим), Р. Ніколс (С. Олаф Коледж), Д. Островський (Гарвард), А. Поппе (Варшава).

Але хоч уже одна п'ята роботи була зроблена (шість розділів уже переслано до редакції) — не було фондів. Для кожного хто відповідає за якийсь важний проєкт, що вимагає координації багатьох людей, часу і фондів — ясно, як важливо мати гроші на час.

Тут мені приходить до голови інша велика співдія УНС з Гарварду. Я маю на увазі видання книги Роберта Конквеста, яка зробила ревеляцію у зрушенні світової думки у справах найбільшої нашої катастрофи XX століття — штучного голоду у 1932-33 роках.

Завдяки рішенню УНС отой тяжкий камінь спав із грудей редакції твору. Тепер можна буде пляново, без затримок іти вперед. Протягом цього календарного ювілейного року — том, присвячений історії українського християнства буде зредаґований і піде до друку. Є в пляні паралельна підготова перекладу твору на всі мови діяспори у співпраці з відповідальними видавництвами.

Поява твору, що подасть в об'єктивний спосіб усі дійсні та уявні, штучні та правдиві проблеми історії нашого християнства, буде переломовою подією. Дуже добре, що з нею буде зв'язане на віки ім'я УНС.

Крім того, гідний крок УНС, ми твердо віримо, буде стимулом для інших установ і приватних громадян включитись активно в нашу акцію і довести збірку до кінця ще в ювілейному році.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ Агентство ТАСС повідомило про катастрофу пасажирського літака, який розбився недалеко летовища біля міста Ніжнєвартовск (Тюменська область). У повідомленні ТАСС говориться про жертви, але не називається числа забитих і обставин, як і чому розбився літак типу ЯК—40. Закордонні кореспонденти також не змогли довідатись про обставини катастрофи в міністерстві закордонних справ.

Олександер Домбровський

У КРАЇНІ ПІРАМІД

Я обіцяв редакції „Свободи" написати короткий репортаж зі своєї поїздки до Єгипту. Треба додержати слово й написати „щось зі серцем і з перцем". У роздумуваннях над ретротспективними картинами з давньоминулого античного Єгипту — з його фараонами й пірамідами та прослідженою культурою на підставі поглиблених дослідів у зв'язку зі щасливим, геніяльним відчитанням французьким ученим, Шамполіоном, гієрогліфів — лечу на крилах голляндського літака до Каїра. По дорозі літак довше затримався в Амстердамі й ми 29-го листопада ц. р. мали нагоду зробити кількагодинну прогулянку автобусом по місті й околиці. Велике й гарне місто, але..., що кільканадцять — кількадесят кроків канали. Це голляндська людина змагається послідовно й завзято з природою на геологічному відтинку. Терен Амстердаму, цієї голляндської Венеції, западається поступово в воду й тому такі змагання людини з природою. Другою нашою, на жаль, короткою зупинкою були Атени й ми не мали змоги приглянутися ближче тому давньому осідкові античної демократії гелленського стилю. Оглянувши лише летовище Атен, куди скромніше від амстердамського, ми взяли напрям на Каїро.

Каїро — модерне місто приблизно европейсько-американського стилю зі своїми орієнтально-арабськими властивостями. Їдучи з американською групою, я мав нагоду вести розмови між іншим і на політичні теми та аж до знудження доказувати (бодайся „когут знудив"!) й наголошувати, що Україна й „Рашія" — це два зовсім окремі поняття, різні мовою, культурою й історичною традицією. Американці слухали, потакували головами (може з чемности!) й обіцювали запам'ятати мої слова. Досить чемна жінка — чичероне, яка їхала з нами автобусом по Каїрі та пояснювала окремі місця головно давньої єгипетської культури, не знала нічого про Україну й питала мене, де згадана країна находиться. А вона має „мастер-дігрі" з каїрського університету. І знова та сама історія повторювання від початку (бодайся когут тричі знудив!) Дивився я уперто на плесо води Нілю з фантастичною думкою, що може, як не люди, то принайменше єгипетські крокодилі зі „святого Нілю" викажуть інстиктовно більше політичної грамоти. Але де там, кляті крокодили гейби змовилися зі собою проти мене, представника забутого народу, й ніхто з них навіть виставив лоба з води. Повна іґноранція представника української політичної еміґрації. Чи й вони пішли на вудку пропаґанди совєтської амбасади в Каїро? А може заразилися політично від американських аліґаторів Фльориди, які порівнюють Україну з Пенсильванією...? До речі, наша єгипетська чичероне звернула нашу увагу під час переїзду попри совєтську амбасаду, що її вікна є все заслонені. Це також дало мені нагоду до висказання деяких коментарів під адресою совєтської „дипломатії" (читай — шпигунство!).

Оглядини каїрського музею направили мені зіпсований політичною неграмотністю моїх співрозмовників гумор, бо й справді єгиптологія заступлена тут так, як і годиться музеєві в столиці Єгипту: найстарша доба античного Єгипту, доба гіксосів та Тель-ель-Амарна таблиць (приблизно часи Біблійного Мойсея, XIV сторіччя до нашої ери), доба гелленізму й Птолемеїв. У зв'язку з неоціненої вартости скарбами археологічних пам'яток в каїрському музею я звернув нашій чичероне увагу, що віденський музей має також добре зорганізований і заступлений цінними пам'ятками єгиптологічний відділ, що вона зразу похвально признала. Не знаю лише, чи була в Відні, чи сказала от так собі для „годиться". Коли я звернув їй увагу на археологічні реманенти тотемізму в релігії античного Єгипту, вона зробила великі очі, не знаючи зовсім, що таке тотемізм.

Єгипет має 94 відсотки пустинної території й лише 6 відсотків землі, придатної до аґрикультури, що находиться при берегах Нілю. Зараз за Каїром починаються піски — поріг Сагари й тут на цьому порозі Сагари видніють витесаний у скелі сфінкс та піраміди, з яких говорять тисячоліття. Довкола сфінкса й пірамід крутяться крикливі араби з верблюдами й різним дешевем крамом, захвалюючи свій товар. Особливий приціл мають на американців і з бизнесово приліпленою до лиця усмішкою та каліченою англійською мовою стараються видушити з, на їхню думку, фінансових акул, якнайбільше зелених папірців з „пікчером" Вашінґтона. До цього діла заправляються гурми підростків і малих дітей. З другої сторони треба мати певне зрозуміння для тих людей, яких соціяльно-економічне положення змушує до такої „професії". Це дійсно єгипетсько-арабські плебеї, які живуть з дня на день тим, що вирвуть від туристів. Цікаво було також оглянути виробництво папірусу з його давньою традицією, що находиться під урядовим управлінням. Бачив я місце, де виконано замах на Садата, а зараз по протилежній стороні величавий монумент з його могилою-нагробником. З розмови, з деякими єгиптянами, можна було відчути сантимент і пошану до Садата, як непересічного державного мужа Єгипту, розумного політика й патріота своєї країни.

З Каїро ми вирушили автобусом в сторону території Синаю (вісім годин їзди), оглядаючи околиці над Нілем з їхніми оселями-нужденними ліпянками та переходячи Суезький канал. При асоціяції понять оглядини нехлюйних ліплянок викликали в нас протилежну, намальовану поетичним словом картину: „Село. І серце одпочине. Село на нашій Україні неначе писанка"... У нас стайні й хліви виглядають нераз краще від згаданих ліпянок. Так і нагадуються слова пісні: „Україно, моя Україно, золота ти моя сторона..." Вкінці після вісьмох годин їзди доходимо до монастиря св. Катерини в підніжжі гори Синаю та опинюємося тут у монастирському готелі. Монастир св. Катерини має свої початки від VI ст. (доба цісаря Юстиніяна), отже має за собою 14 століть і пережив часи основоположника ісляму, Могаммеда, а дальше арабських каліфів, турецьких султанів і вкінці Наполеона, не був ніколи знищений ворожими нападами та задержав символічне значіння подій Старого й Нового Заповіту. В розмові з монахами мене запевнено, що бібліотека монастиря св. Катерини в аспекті архівних матеріялів і манускриптів стоїть, як чисельно, так і якісно на другому місці, зараз після Бібліотеки Ватикану. В дальшій розмові я довідався, що монастир св. Катерини підлягає юридично Сінаїтському Орденові. В розмові з монахами я наголосив Ювілей 1000-ліття офіційного Хрищення Руси-України й найшов тепле зрозуміння. Ми прощалися щирим потиском руки. Деякі з монахів говорять досить поправно англійською мовою.

Під час поїздки насувалися нам різні рефлексії, а між ними одна особливо, що стискає до болю серце. І коли люди Близького Сходу змагаються з природою, видираючи пустарищам кожну, можливу п'ядь землі, щоби зробити її придатною до управи ріллі або принайменше до поширення фльори, то злочинний ворог своїми експериментами між іншим типу чорнобильської катастрофи перемінює нашу благословенно родючу, українську землю у пустарища й руїну. З території Синаю ми подалися автобусом далі в напрямі єгипетсько-ізральського кордону. Нашою ціллю було оглянути Єгипет і територію Синаю, але наша тура включала також Ізраїль. Тому прийшлося нам поїхати й до Ізраїля, хоча ми тут були в квітні цього року (диви — Свобода, 7-го травня 1987, ч. 86). З важливіших моментів згадаємо нашу подорож через пустиню Неґеф, далі місто Яффу, цікаве своїм старинним виглядом і вузькими вуличками, нагадуючими тісні вулички старої частини Єрусалиму. В Тель Авів ми влаштувалися в готелі. В Цезареї находиться копія пам'ятника з іменем Понтія Пилата, як перший археологічний доказ історичности згаданої особи. В єрусалимському музею ми бачили найдені біля Мертвого моря рукописи біблійних авторів, деякі з них добре збережені, які підносять авторитет автентичности біблійних реляцій старозавітнього письменства.

Сьогодні, на порозі нашого Тисячоліття особливо згадуємо ці місця, де стопи нашого Господа доторкалися цієї камінно-піщаної землі й стукали руки до тих зкам'янілих сердець і тих мурів Єрусалиму, що каменував Божих пророків та вкінці не пощадив самого Месії. Запросім Його уклінно в нашу Україну, до нашого многострадального народу особливо під час нашого Тисячоліття. Там напевно ніхто не промовить „Распни", а ціла Україна гомонітиме унісоном — „Осанна!".

ЛЮТИЙ-БЕРЕЗЕНЬ — ЗБІРКА

(Закінчення зі стор. 1)

Вітаючи вас з Новим Роком бажаємо вам і вашим рідним багато щастя, доброго здоров'я, радости та всього добра.

Екзекутива УАКРади

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

На УАКРаду ....

На СКВУ ....

ВАЖЛИВИЙ КОНТРАКТ, причетний до розбудови оборонної системи в просторі „Стар ворс" для розвитку компютoрної системи, був наданий фірмі Мартін Марієтта корпорайшен. Цей складний компютор мав би за завдання симулювати стратегічні оборонні системи та оцінити і довести, чи є технічно можливим відштовхнути нуклеарний напад.

ПОЗДОРОВЛЕННЯ З УКРАЇНСЬКОГО ЛЮРДУ

Видно, що така вже Божа воля, що післала нас наша Батьківщина Україна в широкий світ, щоб ми були носіями її тисячолітньої християнської культури між всіма народами світу. Ви там, за широкими морями, в Америці, Канаді, Австралії, а ми тут, в Европі, стараємось бути апостолами Української Правди.

Мені припала велика честь бути Вашим представником у чудодійному Люрді, що його кожного року відвідує коло 5 мільйонів паломників. Однак на ці мільйонові маси паломників лишень пару тисяч українців, як показує наша реєстраційна книга, відвідує нашу церкву.

Та потішаючим явищем для нас, українців є те, що у Люрді ми маємо каплицю, що міститься в базиліці „Вервиці", яка є збудована на ґроті-печері, що її освятила 18 разів Мати Божого Сина своєю присутністю. В цій каплиці є наш престіл „Вівтар України". Він застелений гарним вишиваним обрусом, а над престолом — наша ікона Богородиці, ціла в золоті, роботи нашого славного мистця Михайла Дмитренка.

Отець Василь Прийма біля гроти.

Які враження робить наша українська присутність в Люрді?

„Люрд — передмістя Києва", — такий заголовок появився у французькому часописі „Журналь де ля Ґрот", що його друкують в Люрді для паломників. І другий значущий заголовок з дня 7-го червня 1987 р.: „Люрд — духовна столиця для українців на вигнанні". Отож вітаю і поздоровляю вас усіх теперішніх та будучих наших меценатів, добродіїв, жертводавців та любителів Пренепорочнозачатої Діви Марії в Люрді!

Дорогі мої земляки, співбудівничі Українського Релігійного Центру в чудодійному Люрді. Ви всі знаєте, що тяжко було нам, українцям, нації, що не має своєї держави, усі тії прекрасні здобутки роздобути, отримати дозвіл їх реалізувати; однак пам'ятаймо, що ще важче їх на належній висоті вдержати, особливо тут, у Люрді, де ми маємо лишень одну українську родину.

Між багатьма науками Пренепорочної Діви Марії в Люрді, які Вона передавала через свою вибранку св. Бернадету Субіру, три бажання є найважніші: щоб люди каялись із своїх гріхів, щоб чинили покуту, щоб молились за грішників, щоб в Люрді відбувались процесії та щоби там збудувати каплицю. Ми, українці, не лишилися позаду інших християнських народів: усі ті прохання Пречистої щиро виповнили.

Ось чому ми у Люрді, після кожної Св. Літургії разом з нашими Сестрами Служебницями та присутніми паломниками відмовляємо молитви за вас всіх добродіїв, що нам помагали та дальше спомагаєте, щоб наша віра не змаліла, але щоби була така тверда та непохитна, як та Люрдська печера. Ми також по кожній Св. Літургії відмовляємо молитви за тих наших добродіїв, які жили на світі, але вони пам'ятали про український Люрд, щоби за нашими молитвами, а вже в особливший спосіб за молитвами Пречистої Діви Марії, Господь Бог був для них милосердним суддею, простив їм їхні гріхи та нагородив вічним щастям в небі.

Ми часто, дорогі браття і сестри, молимось у чудодійній гроті, за вас світимо воскові свічі, а наші Преп. Сестри, по своїй змозі, навіть щодня клякають у Люрдській ґроті та у ваших наміреннях відмовляють вервицю. То є наша свята повинність, то наш довг перед вами всіма, то є наш „хліб насущний".

Закінчуючи моє звідомлення з Люрду, хочу вам лишень пригадати, що Мати Божа так бажала, щоб в Люрді церковця була, людей від пекла рятувала, вела до Господа Христа. Церква — то наша радість, слава, осяяна купіль від гріхів. Любім цю церкву українську в чудесній люрдській стороні, вона нам Софію Київську вже заступає в чужині. Хай золотіє храм Марії в Люрді; бережім цю нашу церкву тут, остою віри в чужині, на ціль святу зложім пожертву, зі щирого серця і душі. Ваші щедрі пожертви на потреби Українського Релігійно-Національного Центру в Люрді просимо ласкаво пересилати на адреси:

В Америці: Selfreliance Federal Credit Union, 2351 W. Chicago Avenue, Chicago, Ill 60622, c/o Rev. Wasyl Pryjma, Account No. 20863. USA.

В Канаді: St. Mary's Credit Union Ltd. 832 Bloor St. West, Toronto, Ont., M6G 1M2 c/o Rev. W. Pryjma.

Хто з жертводавців мав би труднощі з висилкою грошей на нашу церкву в Люрді, прошу передати на руки вашого о. пароха: він перешле гроші куди треба.

о. Василь Прийма

Ще про Гарвардський проєкт в Чикаґо

Приїзд проф. Омеляна Пріцака й д-ра Степана Вороха в листопаді 1986 року до Чикаго в справі фонду на Гарвардський проєкт заактивізував кампанію придбання фондів відносно запляннованої наукової праці. Тоді теж постав окремий комітет Гарвардського проєкту в Чикаго, а до нього ввійшли такі особи: д-р Ярослав Панчук, д-р Ахіль Хрептовський, д-р Степан Самбірський, д-р Степан Войтович, д-р Мирослав Коленський, д-р Василь Марчук, інж. Любомир Сурівка та д-р Пилип Демус.

Цей комітет відразу зрозумів важку ситуацію збирання грошей на терені Чикаго, бо майже в тому самому часі українська громада мала в пляні різні імпрези, а то й по дві денно, які входили в колізію з нашими плянами. Остаточно рішили відбути зустріч з громадянством 15-го листопада. Створений при Комітеті гурток жінок згодився влаштувати полуденок на ту ціль. Таким способом кошти самого полуденку були малі, а прибуток збільшився. До цього комітету ввійшли Г. Сосенко, С. Ястрембська, В. Хрептовська, С. Дачишин, М. Грицеляк, О. Клюфас, О. Марчук, Е. Мерза, М. Дорожинська, М. Ріпецька, О. Яримович, І. Гарасовська, М. Вислоцька, С. Струтинська, О. Гладка і В. Демус. Переведення імпрези було в руках д-р Дарії Маркусь. Вступне слово про архівну ділянку української літератури, як теж про значення і конечність Гарвардського проєкту, прочитав проф. Мирослав Семчишин. Щедро нагородила оплесками заля Павла Покорного за відспівання трьох пісень. При акомпаньяменті була його дружина Орися.

У часі імпрези ми відзначили 88-ліття Франки Дахнівської, яка була учасницею полуденку й почуває себе ще на силах, працює, а більшість запрацьованих грошей жертвує на українські наукові інституції. На Гарвард та його проєкт Франка Дахнівська пожертвувала від 1983 року 26,000 дол. Чи це не є унікальний випадок, гідний наслідування?! Ще одна жінка — Джені Горохівська, вдова по д-рові Горохівському, беручи участь у полуденку, заявила, що вона в тестаменті записала суму 100,000 дол. на Український Науковий Інститут при Гарвардському університеті.

Прибуток з полуденка для Гарвардського проєкту виносить 23,500 дол., так що банкове конто в Чикаго збільшилося до '85,257.84 дол.

Гідний прикладу може служити княжий дар однієї родини: д-ра Павла і д-р Юлії Сидорів з дітьми — Наталкою та Олегом, які зложили на УНІГУ 102,000 дол.

Приємно нам подати до відома, що ще одна родина, яка покищо бажає бути анонімною, зголосила в завіщанні суму 100,000 дол на Гарвардський проєкт і українські студії взагалі.

Пилип Демус

У БОСТОНІ ВІДБУЛАСЯ конференція учителів та виховників вищих учбових заклaдaів ЗСА в справі расизму на якій обговорювано замітний зріст расизму та антисемітизму в коледжах та університетах країни. Зібрані на конференції застановлялися, в який спосіб можна було б цьому явищу запобігти на довшу мету. Впродовж двох тижнів спеціяльний комітет, обраний на конференції, має опублікувати пропозиції, що були обговорювані на конференції, для загального відома.

У ВАШІНГТОНІ МИНУЛОГО тижня відбулася конференція посадників американських міст, на якій вони гостро скритикували політику Адміністрації президента Роналда Регена супроти міського населення. Критика посадників не обмежувалась тільки до одної партії, а радше до всіх політиків, котрі перед виборами пропонують різного роду програми, щоб одержати голоси, а опісля забувають про свої обіцянки.

У невимовно глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що 14-го січня 1988 року на 59-му році життя відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п. інж.

Михайло Окопний

Дружина — МАРІЯ
Дочка — ГАЛЯ з мужем
Дочка — ОКСАНА зі сином ДАНИЛКОМ

Ділимося сумною вісткою з Ріднею та Приятелями, що дня 25-го листопада 1987 р. упокоїлася в Бозі в Сосніві, Польща, наша Найдорожча СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

Ольга Стефановська

з дому Петрів

нар. в Слободі Золотій, Бережанщина, Україна.

Залишила в глибокому смутку:
сестер —
МАРІЮ з родиною
АННУ з родиною
КАТЕРИНУ з родиною
СОФІЮ з родиною
брата — ЗАХАРІЯ з родиною
та дальшу і ближчу Родину в Америці й Україні

2-ий Курінь УПС „Ті, що греблі рвуть"

ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього відійшла на Вічну Ватру у п'ятницю, 15-го січня 1988 року довголітня членка Куреня, член станиці Трентону та колишній член Головної Булави УПС

бл. п. пл. сен.

Павлина Скремета

проживши 81 рік.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття Родині Покійної.

Замість квітів на могилу нашої Греблі просимо складати пожертви на сеніорське „Слово".

Провід Куреня „Ті, що греблі рвуть"

Ділимося сумною вісткою з Ріднею і Приятелями, що в четвер, 14-го січня 1988 р. відійшов у Вічність на 80-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

БОГДАН ОСТАП'ЮК

народжений в Тернополі, Зах. Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок ранком, 18-го січня 1988 р. в українській католицькій церкві св. Успення Богородиці в Маямі, Фльорида.

Горем прибиті:
дружина — ЄВГЕНІЯ
дочка — ЛІДІЯ
син — БОРИС
внуки — ДАНИІЛ
ПЕТРО
НАДЯ
ХРИСТЯ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 25-го січня 1988 р. в Мельборні, Австралія померла ненадійно

СВ. П.

Ірина (Орися) Кобзяр — Варцаба — Залєська

колишня рекордистка українського спорту, артистка українських театрів, активна в Пласті і громадському житті української громади в Австралії.

Залишила у смутку:
сина - МАРКА з дружиною МАРТОЮ
внуків — ТЕРЕСУ і ПЕТРУСЯ
племінників —
ЛЮБУ КОЗАК з родиною
АНДРІЯ, КСЕНЮ і ЮРІЯ КОБЗЯРІВ з родинами
ПЕТРА КОБЗЯРА
братову — ОЛЬГУ КОБЗЯР

ВИСТАВКА КАРТИН О. МАЗУРИКА В ЧИКАҐО

На виставці Омеляна Мазурика в Чикаго: Міка Гарасовська-Дачишин, Омелян Мазурик, Андрій Коваленко, Анатолій Коломиєць, Ксеня Теодорович, Яро Плав'юк.

Очима душі і голосом серця наділює ласкавий Господь кожного справжнього мистця, що творить з покликання, в міру свого найкращого знання і спромо жностей. Тому це мистецтво у всіх своїх видах є дзеркалом культури народів і цілого земного суспільства. З огляду на це, поклонники образотворчого мистецтва з приємністю запрошують до себе окремих мистців здалека і близька, уладжують їм виставки і представляють їх широкій публіці. До одних з найбільших любителів мистецтва на наших поселеннях належить зачислити членкинь 12-го Відділу УЗХ в Чикаго, які на своїй черговій мистецькій імпрезі спонзорували виставку картин маестра Омеляна Мазурика з Парижу, що нещодавно відзначив 20-річчя своєї творчої праці.

Виставку відкрила голова 12-го Відділу УЗХ в Чикаґо Ореста Яримович, яка привітала дорогого гостя і представника його зібраним на залі, бажаючи якнайкращого успіху. Слово про мистця виголосила Олександра Мудра, яка згадала про спільні переживання під час студій у Кракові. Вона пригадала, що це вже вдруге маестро Мазурик виставляє картини в нашому славному Місті Вітрів, бо вперше він прибув сюди 10 літ тому на запрошення Окружної Ради СУА в Чикаґо, а слово про мистця виголосив тоді проф. Василь Маркусь, який також гостив у себе маестра О. Мазурика. Він мав слово на відкритті Мазурикової виставки в Римі. Прелеґентка ствердила, що її надзвичайно приємно сказати декілька теплих слів про мистця тої кляси, що наш гість, а також свого колишнього друга зі студентських часів.

Син Зеленої Лемківщини маестро Омелян Мазурик народився 2-го лютого 1937 року в селі Брежава, біля старинного Улюча на Підкарпатті, в родині народних мистців, які також були надзвичайно обдаровані мистецьким хистом і здобули собі загальне признання. Батько його був іконописцем і різьбарем народних святців, що прикрашували лемківські церкви і придорожні каплички. Сьогодні багато його ікон знаходяться в музеї у Сяноку. Також різьбив і його стрийко Михайло.

Не дивно, що виростаючи в такій творчо-надхненній атмосфері, на чудовій природі Лемківщини, Омелян, за словами ректора УВУ в Мюнхені, В. Янева, „народився мистцем для мистецтва". Це його покликання було набагато підсилене трагічним вивезенням лемківського населення із прадідних гір в невідому, ворожу країну, і йому прийшлося довго оплакувати свої улюблені та збещещені святині по яких лишились в його уяві далекі та так серцю близькі візії... Ці, часто містичні візії, якраз і супроваджали його ціле життя. Навіть тоді, коли перенісся на постійно до Франції і там творить..." з українською духовістю і французькою культурою у парі". Він закінчив Академію Мистецтва в Кракові в 1964 році, в 1967 виїхав для поглиблення своїх студій до Парижу. Тут він студіював два роки у вищій школі мистецтва Еколь Суперьєр. Саме там почалася його активність у ділянці малярства і О. Мазурик почав виставляти у багатьох сальонах Парижу, де скоро здобув велику прихильність і популярність. Це відкрило йому двері до мистецьких галерій багатьох західньоевропейських країн, а також почав він виставляти в Америці і Канаді. Говорити про мистця такої кляси, як Мазурик, не легко і не просто, бо на це треба мати велике знання, але читаючи рецензії, варто опертися на рецензіях деяких французьких, українських, німецьких, а навіть етіопських критиків, що дуже високо оцінюють його талант і мистецькі досягнення. Варто сказати, що не зважаючи на всілякі впливи, його творчість позначається своєрідною творчою індивідуальністю, в якій у великій мірі знаходимо символіку, яку мистець широко використовує у більшости своїх картин.

Говорячи про рецензії на тему Мазурикової творчости, я хочу згадати таких поважних мистців, як Едвард Козак-ЕКО, що порівнює, а навіть перевищує творчість Мазурика — понад творчість Марка Шагала. ЕКО каже, що „ним хвалиться навіть Париж". До речі, першу свою малярську виставку мав Мазурик у Києві, ще в 1964 році. Далі виставляв в Парижу (1972 і 1975 та 1980), в Торонто (1973), в Римі (1975 і 1982), в Мангаймі (1976), в Чикаґо (1977 і 1987), в Ню Йорку (1979, 1985 і 1987 роки), в Філядельфії, Торонто, Монтреалі, Вінніпеґу, Калгари, Саскатуні і Едмонтоні в Канаді, в Гамбурґу, Мюнхені і Остенде. Годі їх всіх перечислити. Останньо виставляє три рази в році, і завсіди з великим успіхом.

Коли поглянути на його картини, що красуються на стінах виставових заль, легко зауважити, що Мазурик — фантаст, бо в його творах переплітається фантастичне з дійсним. Та в останньому ностальґія за втраченою Лемківщиною завела його вдруге до рідного села у рідні Карпати. Звідси — овіяний новою наснагою і п'янкий від зворушення та довгоочікуваного щастя, привіз 10 чудових полотен, повних свіжости і кольориту, які вже не є візією... Ці його останні твори — це подих рідної землі з відлунням срібних дзвонів, що їх звук переливається дзвінким ехом в колибах гір і їх верхів'ях.

Жити в чужій та вільній країні, де чигають всілякі від'ємні впливи оточення — нелегко, але набагато гірше, коли людині приходиться жити там, де тої свободи зовсім немає, а зате царює ворожа нехіть і шовіністичне наставлення до національних меншин. Погорда до українців у моїх ранніх роках снулась за мною мов тінь. І я жила чеканням дня, щоб скинути зі себе поволоку душевного пригнічення. Я хотіла бути собою і мріяла про волю, де ніхто не посмів би ображувати за національну приналежність. Коли я їхала на студії до Кракова, мій батько, благословляючи мене в дорогу, дав мені адресу УСКТ, де я зразу поступила. Цей мій вхід до Українського Суспільно-Культурного Товариства позначився великою переміною в моєму житті. Тут я знайшла собі зразу вимріяне тугою місце, бо ми всі були такі самі, говорили своєю матірною мовою, чи ні. В наших жилах текла та сама українська кров. І це було найважніше.

В цей час у Кракові була вже добре зорганізована українська громада, яка начислювала приблизно 2,000 осіб, а зокрема чималий гурток студентської молоді, що студіювала в різних університетах цього старинного міста. І якраз там, в УСКТ, я пізнала вперше сьогоднішнього маестра Омеляна Мазурика. Він, так само які всі, вчащав на наші спільні сходини, ходив на літературні вечори, а особливо на літературні вечори молодого поета Єжи Гарасимовича, що багато писав на українські теми. З ним бродячи по опущених селах і сумних окраджених церковцях, шукав Омелян наснаги до національного відродження Лемківщини і змалювання її краси у своїх картинах. Тоді то, коли Єжи Гарасимович перегукувався своїм писаним словом з поезією великого поета з Лемківщини Богдана Ігоря Антонича, а Омелян Мазурик — своїм малярством. З тих часів Гарасимович присвятив Омелянові чудового вірша, який щойно недавно я почула в прекрасній інтерпретації з уст Петра Трохановського з ансамблю „Лемковина". На згадку про Омеляна Мазурика Трохановський бездоганно відтворив його в оригіналі — польською мовою, з пам'яті, а я відписала на сходах нашого храму в хвилини від'їзду „Лемковини". Очевидно, на відкритті Омелянової виставки я зацитувала вірш в оригіналі. Творчість О. Мазурика спонукала багатьох поетів до написання для нього віршів-панеґіриків, що виразно вказує на його непересічний талант, силу мистецького вислову та знамените опанування техніки. Малює він оліями, темперою, акриликом і пастелями.

Його найбільшим успіхом і замилуванням є іконописання, яке просякнуте наскрізь глибоким неовізантійським містицизмом. Його ікони по-людському усміхаються, тішаться, жахаються, плачуть і ридають. Так само, як ми — люди... Його „Чорна церква" вночі в сяєві срібному місяця вказує на свою живучість в „країні вічної ночі", де вдень не можна молитися. Її містицизм і сила вислову є такі потужні, що не можна не задрожати, вдивляючися в шпарини освітленого нутра, де вірні моляться, а потужна струя місячного світла, так як Вифлеємська зоря, вказує, де шукати сили для замученого народу. обов'язково годиться згадати його Св. Трійцю, що вражає своєю наскрізь оригінальною інтерпретацією і незвичайною силою єдности і мистецького вислову. Малює багато церков. Інколи знаходимо схожості з примітивізмом Нестора з Криниці, а якже часто — ті самі мотиви. В загальному належить ствердити, що Мазурик не тільки не забув рідної землі своїх дідів, а шукаючи нових форм і середників мистецького вислову, збагачує скарбницю українського народного мистецтва силою своєї мистецької уяви, що, перенесена на канву, викликує в нас ті самі переживання... Ось де сила Мазурикових експресій, і то яких глибоких, що ледве чи який-небудь інший мистець заставляє нас до подібної призадуми...

На мою думку насувається ще раз ствердження, що якраз у Кракові формувалася містерія Мазурикової філософії, де в гурті наскрізь патріотичної рідної молоді виринали різного роду питання і шукання розв'язки проблем, які відносилися до ідентичности нескореного українського народу. Я досі пам'ятаю, як молодь з цілої Польщі їхала до Кракова на виставку картин проф. Леона Ґеца, як ми їхали до далекого Щеціна на фестиваль молоді. Наші серця палали святим вогнем любови до всього рідного і ми не вагались. Недаром цей патріотизм породив цілий ряд знаменитих особистостей нашого суспільства, що працюють на народній ниві, не гублячи своєї ідентичности. Більшість з них залишилася там. Серед них є лікарі, учителі і професори, доктор філософічних наук і гуманіст, музики і інеженери. В Америці працює редактором Микола Дупляк, а в Парижі на паризькому Небі змальовує українського Пантократа наш власний Омелян Мазурик. Хоча наше Чикаґо є насичене відвідинами все нових мистців із їхнім мистецьким дорібком, наша громада гарно привітала мистця з Парижу. Не один відійшов, тяжко зідхаючи, бо ціни були досить високі.

Після виставки була ще дуже приємна гостина з мистцем, про яку подбали наші золотохрестянки.

Олександра Мудра

ЗАПОЧАТКОВУЮТЬ СВЯТКУВАННЯ ЮВІЛЕЮ

У суботу, 19-го грудня 1987 року, о год. 7-ій вечора відбулася в Українському Культурному Центрі в Голливуді, Фла., дуже цікава і на високому рівні імпреза, якою офіційно започатковано відзначування 1000-ліття Хрищенння України на терені південної Фльориди. Цю особливу імпрезу влаштував місцевий Відділ УККА. Заля була заповнена зацікавленими учасниками, серед яких були парох української католицької церкви Божої Матері о. Стефан Зарічний, о. Богдан Скасків, а також голова Ювілейного комітету на південну Фльориду Іван Коцур.

На сцені видніла мапа Европи, на якій вирізнялися чітко означені кордони величопростірної Київської Русі, якою володів князь Володимир Великий, а на головному столі, крім творів самого автора, були розложені джерельні та наукові праці, головно чужомовних дослідників, на які час від часу покликувався доповідач. Крім того, всім учасникам були роздані головні тези доповіді, яка звучала: „Тисячоліття Хрищення України та оборона історичної правди".

Імпрезу відкрив голова місцевого Відділу УККА Михайло Яремко і попросив о. пароха провести молитву. Після молитви М. Яремко представив прелеґента і попросив його до слова.

Д-р Богдан Корчмарик скритикував неточності в наших і чужомовних історичних підручниках, а потім наголосив, що саме під цю пору, коли йдуть завзяті намагання росіян присвоїти собі Тисячоліття Хрищення України, нашим найважливішим обов'язком є покликатися на історичну документацію і доказати дезорієнтованому світові, що ця незвичайно важлива подія, яка відбулася в 988 році, стосується виключно Київської Руси-України, а не Московщини та Московського князівства, яке було засноване щойно після остаточного упадку Київської імперії, тобто в другій половині XIII сторіччя. Крім того, прелеґент, покликаючись на конкретні джерельні дані, виразно і переконливо довів що імператор Володимир Великий охрестив лише південно-західню слов'янську половину імперії, а не північно-східню, заселену різнородними угрофінськими племенами: „Коли взяти до уваги, що північно-східні землі европейського Сходу, заселені різними угро-фінськими племенами, як до часів монголо-татарської навали, так і після упадку Київської імперії продовжували зберігати свої власні первісні територіяльні і етнічні означення, то тим самим і християнська віра та київська висока культура безпосередньо ширилася з Києва на землі чудські, мирянські, муромські, мордовські, рязанські, ростовські та суздальські, але в жодному випадку не на московські чи великоросійські, бо таких земель до часів утворення Московського князівства не віднотували ніякі літописи".

Після доповіді присутні нагородили д-ра Б. Корчмарика бурхливими оплесками і розпочалася дуже цікава дискусія, в якій брали участь присутні, без різниці політичних чи конфесійних поглядів. На всі поставлені питання прелеґент, опираючись на конкретних даних, відповідав коротко, влучно і переконливо, за що зацікавлені присутні були йому безмірно вдячні. Тим більше, що численні присутні наочно переконалися в тому, що ми маємо на чому опертися, щоб відстояти нашу історичну правду.

Голова місцевого Відділу УККА М. Яремко щиро подякував д-рові Б. Корчмарикові за його цінну і переконливу доповідь, а також усім присутнім за участь та попросив о. Стефана Зарічного закінчити молитвою цю гарно підготовану імпрезу. Опісля членки ОЖ ОЧСУ подали смачну каву і солодке, при якому всі дружньо продовжували цікаву дискусію.

Віра Дубас

У НЮ ЙОРКУ „МЕТРОПОЛІТАН Транзіт Ауторіті" винесла рішення про заборону курити на всіх поїздах ліній „Лонг Айленд Рейл Ровд" і „Метро Норт комютер" рейлрод". Заборона має увійти в життя вже з 15-им лютого ц.р., й заторкатиме біля 272.000 пасажирів денно.

ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СССР нагородила румунського президента Ніколаї Чавшеску орденом Леніна. У повідомленні ТАСС говориться, що румунському диктаторові належиться нагорода за його вклад у справу миру і скріплення дружньої співпраці між народами.

ПІСЛЯ ТЯЖКИХ ЗУСИЛЬ та конфронтацій з Білим Домом у першій сесії свого урядування Конґрес ЗСА повернувся до праці у понеділок, 25-го січня ц.р. Серед справ, що мають бути полагоджені на теперішній сесії Конґресу, є багато справ, які залишилися не полагодженими з попереднього року, а саме: поліпшення і допомога для шкіл, переговори замирення і допомога для контра, переслухання у справі одобрення договору, підписаного президентом Реґеном і Ґорбачовим та ряд інших важливих справ, почавши від одобрення номінації до Верховного суду судді Антоні Кенеді до підвищення мінімальної заробітньої ставки.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14-го ЛЮТОГО 1988 р.

Балтімор, Мд. Річні збори Б-ва Пресв. Тройці 320-го Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 3101 O'Donnell St., Baltimore, Md. На порядку зборів: звіти Управи, К. Комісії, вибір нової Управи на 1988 р. та інші важні справи. Якщо на означений час не явиться приписана статутом кількість членів, збори відбудуться на півгодини пізніше без огляду на кількість присутніх. — П. Фенцак, гол., Ів. Малко, секр.